

Ἡ ὥσθ' ἐμὲ τὸν
τὰ παγκρατικῆς
μῆνης περίου-
ρον καὶ τὴν Ρο-
μαίαν ποῖς διὰ τὴν
ἐκβολήσεως ἐ-
μετὰ ἀπὸ τοῦ
τόθ' ὄω. Μὰ γε-
νὴν ἀνίκησθα το-
τ' αὐτὰ τὰ καυ-
δῆλη ἢ ἀνεπα-
νέτησθαι τῆς δι-
προσπάθειας τὸν
ἐν σταματῇ.
Πόσες φορές
πὰρ πού ἐπελο-
κῆναι μὲν μὲ
τῇ τῶν δικαίων
μὲ τὸ τίποτε
ταυτοῦγεν!
καὶ τῇ σημε-
ρῇ δύναμει,
καὶ μόνον διὰ ἄ-
τοις πύγῃ κα-
τὰς καὶ, στοῖς
οὓς ἀγάτας τῆς
τὰ καὶ τὰ ποδῶν

[illegible]

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ (17)

[illegible][illegible][illegible]

22
Date
187

T
Ph
M

[illegible][illegible]

22
Date
187

T
Ph
M

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ Ο ΕΚ ΜΑΔΥΤΟΥ

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ (1770-1846)

Είς τὴν σεπτὴν χορείαν τῶν μεγάλων καὶ ἐνδόξων διδασκάλων καὶ ἐργετῶν τοῦ Γένους, ἐξέχουσιν θέσιν κατέχει ἡ σεπτὴ καὶ αἰγλοβόλος μορφή τοῦ μουσικοῦ Δεσπότη Χρυσάνθου τοῦ ἐκ Μαδύτων, τοῦ κορυφαίου ἐκ τῶν τριῶν ἐφευρετῶν τῆς νέας μεθόδου τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὡς αὕτη ἀπὸ ἐνός καὶ ἡμίσεως περίπου αἰῶνος ψάλλεται παρ' ἡμῖν ἀχοὶ τῆς σήμερον.

Ὁ Χρυσάνθος γόνος τῆς εὐσεβοῦς οἰκογενείας Καράμαλλη, ἐγεννήθη τῇ 1770 εἰς τὴν ἱστορικὴν καὶ καλλίγονον πόλιν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, Μάδυνον, ἐνθὲν ἐξελαμψαν, ἀνεδείχθησαν καὶ ἐμεγαλουργήσαν ἐπίσης ἐξέχοντες καὶ ἐπιφανεῖς, μεταξὺ τοῦ διανοουμένου κόσμου, ἄνδρες, λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες, ἐξ ὧν ποιούμεθα, εὐλαβῶς, μνησάντων γνωστῶν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γενεάν ὀνομάτων τοῦ αἰδίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυροῦ Χρυσόστομου Παπαδοπούλου καὶ τοῦ εὐκλεῖος εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἁγίου Μάρκου προκαθημένου Μακ. Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς Κυρίου Χριστοφόρου Δανιηλίδου, παρρησιάζοντος ἐσχάτως, ὡς γνωστόν, ἐν Ἀθήναις.

Βιογραφικὰς πληροφορίας, ἀφορώσας τὴν νεαρὰν ἡλικίαν καὶ τὴν πρό τοῦ 1814 σταδιοδρομίαν καὶ δράσιν τοῦ ἀειμνήστου Χρυσάνθου, Καραμάλλη, ἐλαχίστως ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῇ παραδόσει ἀπαντῶμεν.

Δύναται ὁμῶς νὰ θεωρηθῇ βέβαιον, ὅτι ὁ Χρυσάνθος ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ παιδείᾳ τῇ Μαδύτῃ, ἐπὶ τῇ ἀρχαίᾳ, τῶν γράμματα τῆς στασιαστικῆς ἐθνικῆς παιδείας εἰς τὴν ἐκείνην Σχολὴν—περὶ ἧς μάλιστα ἀναφέρεται ὁ ἱδρυτὴς κατὰ τὸ ἔτος 1539—ἦτο ἐκτετατοῦς κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς ματρῆς δουλείας τοῦ Γένους κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ προπάτορες ἡμῶν «κρυφά μιλῶσαν, σιγὰ πατοῦσαν» ἐπαίριαν τῆς ἀναπνοῆς κλειμένον καὶ τ' ἀγέρι» ὅπως χαρακτηριστικῶς λέγει ὁ χρυσογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ Χρυσάνθος μεγάλῃν ἐφασιν ἔσχον πρὸς τὰ γράμματα, ἔνορις ἐγκαταλείπει τὴν γενέτειραν αὐτοῦ Μαδύτον καί, μὲ πᾶσαν εἰς τὸν Θεόν, ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ ζῆλον ἐνθρον πρὸς τὴν ἐπιστήμην, λαμβάνει τὴν πρὸς τὴν βασιλεύουσαν Πόλιν—τὴν Κωνσταντινούπολιν—ἀγνοῶσαν, ἐνθα μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀκαδημίας προχειρίζεται εἰς ἱερομόναχον καὶ εἰτα π.ο. ἀγεται εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν τῇ 1814.

Σπουδάζας τὴν φιλοσοφίαν καὶ Θεολογίαν ὁ Χρυσάνθος, ἐδιδάχθη συγχρόνως καὶ τὴν βυζαντινὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν ἀπὸ τὸν τότε Πρωτοψάλτην τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ μέγαν μουσικοδιδάσκαλον Πέτρον τὸν Βυζάντιον. Κατέστη δὲ ἀριστος μουσικὸς καὶ μύστις τῆς τε Εὐρωπαϊκῆς καὶ ἀραβοπερσικῆς μουσικῆς, χειροτόμητος προσέτι δεξιὸς τὸν εὐρωπαϊκὸν πλαγιάλυν καὶ τὸ ἀραβοπερσικὸν νῆι. Πρὸς τοὺς ἦτο εὐνομαθέστατος καὶ γλωσσολογικῶς κατέχων, παραλλήλως πρὸς τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν τὴν ἑλληνικὴν, καὶ τὴν λατινικὴν, γαλλικὴν καὶ τουρκικὴν. Πρέπει ἐπίσης νὰ τονίσωμεν ὅτι ὑπῆρξεν ἀριστος μαθηματικὸς, διότι ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται ἡ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, ἥτις διακρίνει τὸ ὅλον θεωρητικὸν του σύστημα τῆς νέας μεθόδου τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

Ὁ Χρυσάνθος μελετῶν τὰ προβλή-

ματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ἀντελήφθη ὅτι ἡ λειτουργικὴ σημειογραφία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παρουσίαζε μεγάλας δυσχερείας εἰς τὴν παραλλαγὴν, τὴν ἀνάγνωσιν δηλαδὴ τῶν φθόγγων, ὡς ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1300 διὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους ἀκριβῶς, ἐπεξήγησε νὰ τὴν τροποποιήσῃ ἐπὶ τὸ εὐχερέστερον, μὲ βάσιν τὴν μεθόδον τοῦ Ἐπισκόπου Μεδιολάνων Ἀμβροσίου.

Οὗτω ἐπέτυχε νὰ καταστρώσῃ νέαν σημειογραφίαν τῇ 1814, ἥτις ἀντικατέστησε τὴν παλαιὰν τοιαύτην εἰς τὴν βυζαντινὴν μουσικὴν, χωρὶς μεγάλην διαφορὰν ἀπὸ αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς δεσμούς μὲ τὰ παλαιὰ συστήματα τῆς μουσικῆς σημειογραφίας τὰ ὁποῖα ἐδυσκολεύοντο ν' ἀντιληφθῶσι καὶ αὐτοὶ οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ ἱεροψάλται οἱ καταγινόμενοι εἰς τὴν μελωδίαν καὶ ἔδωκε εἰς τοὺς ἑπτὰ φθόγγους τῆς κλίμακος τὰ γνωστὰ τῶν σημερινῶν ὀνόματα: Πά, Βοῦ, Γα, Δι, Κε, Ζω, Νη, λαμβάνων τὰ γράμματα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου καὶ προσθέτων χάριν εὐφωνίας εἰς τοὺς φθόγγους φωνήεντα ἢ σύμφωνα, ἀναλόγως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς εὐφωνίας.

Ὡς συνεπράγτας εἰς τὴν ἡγεύρεσιν τῆς νέας μεθόδου τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, διὰ τῆς ἀμνηστίας καὶ ἀλλοποιοῦσιν τοῦ ἀγαίου στενογραφικοῦ συστήματος, ὁ Χρυσάνθος εἶχε δύο ἰσχυροὺς κινῆτας τῆς πατρῷας ἡμῶν μουσικῆς, τὸν Γρηγόριον Λευτήν, πρωτοψάλτην τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τὸν Χουρμούζιον Γαμπρὴλ, καροφύλακα τῶν Πατριαρχικῶν ὀρίων, ὅτι οὗτοι ὑπῆσαν μαθηταὶ τοῦ Κωνσταντινουῦ Ἐπισκόπου τοῦ Κοπρῆς. Ὅτι τότε οὗτοι διδάσκαλοι καὶ ἐπὶ τῇ τοῦ Γένους παιδείᾳ, εἰς τὴν μετὰ τὴν ἀκροῖαν Ἀ' Πατριαρχικὴν Σχολὴν (1815-1821), ὁ μὲν Ἀρχιεπισκοπικὸς Χρυσάνθος τὸ θεωρητικὸν μέρος, ὁ δὲ Γρηγόριος καὶ Χουρμούζιος τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς νέας μεθόδου τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

Ὅμοιόν τὸ μέγα καὶ πολυσχιδὲς τοῦτο ἔργον προκαλεῖ τὸν φθόνον καὶ τὴν ζηλοτυπίαν ἐνίων ἐκ τῶν συγχρόνων μουσικοδιδασκάλων, οὗτοι δὲ ὁ Χρυσάνθος, ὡς κορυφαῖος τῆς μουσικῆς τριανδρίας, συκοφαντεῖται, ἀτυχῶς, ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του ἐκ λόγων ἐπαγγελματικῆς ἀντιζηλίας εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν τῶν Πατριαρχικῶν, ὅτι δηθεν διὰ τῆς νέας μεθόδου τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς εἰσάγει καινὰ δαμόνια εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον, δι' ὃ καὶ ἐξαναγκάζεται νὰ ἀποσυρθῇ ὡς ἐξόριστος εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα, τὴν Μαδύτον.

Ἐκεῖ δὲν ἔπαυσε νὰ διδάσκῃ τοὺς συμπατριώτας του τὴν βυζαντινὴν μουσικὴν διὰ τῆς νέας πλέον μεθόδου, μέσα εἰς ἓνα περιβάλλον τόσον ἰδιότυπον καὶ ἐπιβλητικόν, ὥστε πολὺ δικαίως νὰ θεωρεῖται ἡ γενέτειρα αὐτοῦ πατρίς, ἡ Μαδύτος, ὡς τὸ Μπαϊρότι τῆς Ἀνατολῆς, ἀφοῦ ἐξ αὐτῆς ἐξέλαμψε τὸ φῶς τῆς συγχρόνου ἐθνικῆς ἡμῶν βυζαντινῆς μουσικῆς εἰς ὁλόκληρον τὸν ἀνατολικὸν κόσμον.

MIX. KP. KATZAKHS

Εἰς τὸ προσεχές: Πανηγυρικὴ ἀναγνώρισις τοῦ ἔργου τῶν τριῶν διδασκάλων. Ἡ ἰδρυσις τῆς Μουσικῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς. Χειροτονία τοῦ Χρυσάνθου ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας. Ἐκδοσις τῶν πρώτων μουσικῶν ἔργων τοῦ Χρυσάνθου εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ
Δέχεται ἀνεπιστημίῳ 46
Τηλ. 100 ΑΘΗΝΑΙ

Γιαννινοπουλίδης
9/11/47
Θρόνος

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, Ο ΕΚ ΜΑΔΥΤΟΥ

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ (1770-1846)

Περιοδική έκδοση
Γ' 4/12/42

Είπομεν, προηγουμένως, ότι τρεις εκκλησιαστικά έπαρχιαί έτυχον διαδοχικώς της ποιμαντορίας του 'Αρχιερέως Χρυσάνθου: 'Η 'Αρχιεπισκοπή Δυρραχίου (1820-1833), ή Μητρόπολις Σμύρνης (1833-1836) και τέλος ή Μητρόπολις Προύσης (1836-1846). 'Ως εκ τούτου ο Χρυσάνθος εις τὰ ιστορικά κείμενα μνημονεύεται κυρίως ως Σμύρνης 'Αρχιεπίσκοπος Δυρραχίου, Χρυσάνθος ο Προύσης, σπανιώτερον ως Χρυσάνθος, έν πολλοίς δέ τυγχάνει άγνωστος υπό τὸ οικογενειακόν του έπωνυμιον ως Χρυσάνθος Καράμαλλης. Περί τούτου παρέσχον λεπτομερείς πληροφορίες εις τὸν έσχάτως έκλιπόντα καθηγητήν παρὰ τῷ 'Ωδεῖῳ 'Αθηνῶν καί τῃ Ριζαρείῳ 'Ιερατικῇ Σχολῇ αείμνηστον Κ. Παπαδημητρίου, ὅστις εις τὸν πρόλογον τῆς άνατυλώσεως τῆς «Εἰσαγωγῆς», ήτοι τοῦ λεγομένου Μικροῦ Θεωρητικοῦ τῆς 'Εκκλησιαστικῆς Μουσικῆς τοῦ Χρυσάνθου, τῷ 1940 ἔκαμε μνείαν τοῦ έπωνύμου τοῦ 'Αρχιερέως Χρυσάνθου.

'Αλλά θά διερωτᾷται τις διατί φέρεται πολλάκις ὁ Χρυσάνθος έν τῇ ιστορίᾳ ως Χρυσάνθος ὁ εκ Μαδύτων καί οὐχι εκ Μαδύτου. 'Οφείλομεν άμέσως νά προβῶμεν εις τὸν διαφωτισμόν τῆς έννοιᾱς τῶν δύο έτυμολογικῶς ὁμοίων λέξεων καί νά αναφέρωμεν ὅτι, έγγύς τῆς πόλεως Μαδύτου ὑπάρχει ὁ άσφαλῆς λιμὴν τῶν Κοίλων, ὅστις ὑπῆρξεν ἄλλοτε τὸ επίνειον τῆς Μαδύτου καί άπετέλει τρόπον τινά

μίαν συνοικίαν ταύτης, πιθανῶς δέ ή περίπτωσις αὐτῇ ἔδωκεν άφορμὴν εις τὸν Στέφανον τὸν Βυζάντιον νά ὀνομάσῃ τὴν γενέτειραν τοῦ Χρυσάνθου, τὴν Μαδύτον καί τὴν πόλιν τῶν Κοιλανῶν (τὰ σημερινὰ Κοίλια) πληθυντικῶς διὰ τῆς λέξεως (τὰ) Μαδύτα, ἔξ ὧν ὁ Μουσικὸς Δεσπότης ἔγένετο γνωστὸς ὡς Χρυσάνθος ὁ εκ Μαδύτων.

Ὁ Χρυσάνθος ήτο πολυμαθέστατος, τὴν πολυμαθειάν του δέ αὐτὴν δέν τὴν ἐκράτησε μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ τὴν ἠνάλωσε διδάσκων καὶ γράφων διὰ νά μορφώσῃ τὸ άναγεννώμενον τότε 'Ελληνικὸν 'Εθνος. Καί πράγματι ὑπῆρξεν πολυγραφώτατος. Συνέγραψε πολλά ἔργα, πραγματείας καί μουσικὰς συνθέσεις, αὐτὰ άπὸ τῶς ἑγένοντο παρανάλωμα τοῦ πυρὸς κατὰ τινά πυρκαϊάν έν Κωνσταντινουπόλει. 'Ισως τινὰ ἔξ αὐτῶν νά εὐρίσκωνται καί σήμερον ἀκόμη εις εὐρωπαϊκὰς βιβλιοθήκας ὡς τῶν Παρισίων, τῆς Βιέννης, τῆς Τεργέστης καί ἄλλαχού, διότι ή μεγαλοφυΐα τοῦ Χρυσάνθου εἶχεν ὑπερβῆ τὰ ὅρια τῆς τότε 'Οθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καί κατέστη γνωστὴ εις τοὺς μουσικοὺς τῆς 'Εσπερίας. Πάντως ὁ Χρυσάνθος ήτο ὁ πρῶτος πού συνέγραψε θεωρητικά βιβλία πρὸς ἐκμάθησιν τῆς νέας μεθόδου τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς. 'Εγραψε δέ έν ἀρχῇ σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰσαγωγή εις τὸ θεωρητικὸν καί πρακτικὸν τῆς εκκλησιαστικῆς μουσικῆς, συνταχθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν σπουδάζόντων αὐτὴν κατὰ τὴν

νέαν μέθοδον...», τὸ λεγόμενον ἄλλως Μικρὸν Θεωρητικὸν ὅπερ ἐξεδόθη έν Παρισίοις τῷ 1821, τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ 'Ιεροψάλτου Α. Θαμύρεως κατ' έντολὴν τῶν τριῶν Διδασκάλων, ἀκριβῶς καθ' ὅν γρόνον ἐξεργάγη ή 'Ελληνικὴ 'Επανάστασις πρὸς άναγέννησιν τοῦ δούλου Γένους. Διὰ τὸν λόγον δέ τοῦτον ὃχι μόνον δέν ἔτυχε τότε τῆς δεούσης προσοχῆς τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ἀλλὰ ταχέως περιήλθεν εις άφάνειαν καί ἐλησημονήθη. Μέχρις ἔσχάτων μάστιγα πολλοὶ ὀλίγοι πράγματι ἐγνώριζαν ὅτι ὁ Χρυσάνθος πλὴν τοῦ Μεγάλου Θεωρητικοῦ, περὶ οὗ κατωτέρω, ἔγραψε καί μικροτέραν ἄλλην πραγματείαν. 'Η ἀπώλειος τῆς ἐκδόσεως τοῦ άφανοῦς τοῦτου πολυτίμου συγγράμματος ἔγένετο ὑπὸ τοῦ προηγουμένου Κ. Παπαδημητρίου εις ἀπώλειά του «περὶ τοῦ Μικροῦ Θεωρητικοῦ Χρυσάνθου τοῦ εκ Μαδύτων», ὅπερ ἐδημοσιεύθη εις τὰ «'Εναίσιμα», τόμον τιμητικὸν ὅστις ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ ἐπισημονικῇ 35ετηρίδι, ἑτέρου συμπολίτου τοῦ Χρυσάνθου, τοῦ ἀοιδίμου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου. 'Ακολούθως τῷ 1940, πρὸ τοῦ πολέμου, ἔγένετο στερεότυπος άνατύπωσις τῆς Α' Παρισινῆς ἐκδόσεως τοῦ 1821 τοῦ εἰρημένου ἔργου ὑπὸ τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς 'Εκκλησιαστικῆς Μουσικῆς τοῦ 'Ωδεῖου 'Αθηνῶν, χορηγοῦντος τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ 'Εθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Ι. Μπρατσιώτου μετὰ πρόλογον λεπτομεροῦς καί ἐμπνευσμένου τοῦ ἐπιμεληθέντος τὴν ἔκδοσιν ταύτην Καθηγη-

τοῦ τῆς Μουσικῆς Κ. Α. - Παπαδημητρίου.

Μετὰ τὴν «Εἰσαγωγήν» ὁ Χρυσάνθος συνέγραψεν ἕτερον ἔργον σπουδαιότερον εις περιεχόμενον καί μεγαλύτερον εις ὄγκον τὸ «Θεωρητικὸν Μέγα τῆς Μουσικῆς» ἐκδοθὲν έν Τεργέστῃ τῷ 1832 ὑπὸ τινος τῶν πρώτων τοῦ Χρυσάνθου μαθητῶν τοῦ Παναγιώτου Γ. Πελοπίδου τοῦ Πελοποννησίου, διὰ φιλοτίμου συνδρομῆς τῶν ὁμογενῶν. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο διαιρεῖται εις δύο μέρη, ἔξ ὧν τὸ πρῶτον περιλαμβάνει τὴν θεωρίαν καί τὴν πρᾶξιν τῆς μουσικῆς εις 222 σελίδας, τὸ δέ δεύτερον περιέχει ἀφήγησιν περὶ τῆς ἀρχῆς καί προόδου τῆς μουσικῆς εις σελ. 57, ἡριθμημένας διὰ λατινικῶν ἀριθμῶν, έν αἷς ὁ συγγραφεὺς ἀπαριθμεῖ καί πραγματεύεται τοὺς μουσικοὺς καί τὰς θεωρίας τούτων, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς 'Αγίας Γραφῆς καί συνεχίζων ἀλφαριθμητικῶς ὀνομαστικὸν πίνακα 'Ελλήνων μουσικῶν καί καταλήγων τέλος μέχρι τῶν ἡμερῶν τῆς συγγραφῆς τοῦ ἔργου.

MIX. XP. KATZAKHS
(Συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, ΟΕΚ ΜΑΔΥΤΟΥ

Γεωργίου Χρυσάνθου Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ (1770-1846)

νυμμορίας...
δοποιαν, δεν
οσει, το κα-
ου Κράτους
τημάτων η
νυνιστά δια
εργαζομέ-
εταξύν των
ων οιασδή-
κοπόν της
εις τιμάς
εως της πο-
νός ο κα-
ήσεως, πα-
επιχειρήσε-
Αι θυσίαι
τηθούν και
ατον λόγον,
ν. Τοῦτο ἄ-
ν συμφέρον,
μᾶς ἀγάγη

ρῶσαν πλέον

ΥΤΗΝ
, πράγματι,
φ της κο-
ης ἀπο-
επι τη πα-
αρχαί της
ς εβραϊκαί
περιουσιών
Ἑλλήνων,
κατ' αὐτῶν,
έργησις νά
τά των ἐδα-
εθμός είναι
ἀπό ἐκεί-
Παλαιστι-
ν νά ἐξα-
τοία μόνον
ἀπό τοὺς
θῶ και τοὺς
έχρη μὲτο-
ά την πε-
τασίας ἐκ
ῶ πρὸς τὸ
, διὰ τὸ ὁ-
ρημὴ παρα-
ον ἀρχῶν,
νε διακρι-
ν τοῦναν-
ὑθορητῶς
κατα αὐ-
αὐτοῦ νά
επιθύμητα,
νικῆς ἀξιο-
τροκειμένων
ν ἀνήκουν

τον θυμα-
ης, ἡσπα-
κεκείμενον
πλὴν ἐ-
ων, συνη-
καταγγέλ-
κὸν Κρά-
... Τώρα,
εὐτυχῶς
τά δει-
κομμου-
ζει τὴν
ς βάρος
ης ἔστω
, ἐφ' ὅ-

Δ' 14/12/48
Θὰ ἦτο εὐχρὴς ἔργον ἔάν τὸ περι-
σπούδαστον σύγγραμμα ἀνετυπώτο,
διότι πρὸ χρόνων πολλῶν ἔχει ἡδὴ ἐ-
ξαντληθῇ, ἀνευρισκόμενον εἰς ἐλαχί-
στας μόνον προνομιούχους βιβλιοθή-
κας, ἔχει δὲ πολλὰ νὰ ὠφελήθῃ ὁ
μουσικὸς κόσμος ἐκ τῆς κυκλοφορίας
τοῦ βιβλίου τούτου, ἀσχέτως ἔάν ἐν
τῷ μεταξὺ ἀνεφάνησαν ἐντελέστερα
καὶ εὐχοσητότερα πονήματα. Πάντως
εἶναι ἀληθὲς καὶ ἀναμφισβήτητον,
ὅτι οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς καὶ
μουσικοδιδάσκαλοι ὡς στερρὰ καὶ ἀ-
διάσειστα εἰρήσιμα, ἐφ' ὧν ἐστηρί-
χθησαν διὰ νὰ συγγράφουν τὰς θεω-
ρίας των, τὰ μουσικά των ἔργα καὶ
τὰς κρηπίδας των, εἶχον τὰ θεωρητι-
κά τοῦ Μαδύτιου Χρυσάνθου.

Ἐτερον ἐπίσης γνωστὸν σύγγραμμα
τοῦ Χρυσάνθου ὑπῆρξε τὸ «Ἐγγεω-
γιστὸν Θεολογίας», τὸ ὅποιον συνεγρα-
ψεν διατρίβων εἰς τὰ μαγνητικά προά-
στεια τοῦ Βοσπόρου ἐν Κων/πόλει. Τὸ
χειρόγραφον αὐτὸ θεολογικὸν ἔργον
τον εὐρίσκειτο μέχρι τῆς μεγάλης κα-
ταστροφῆς τῆς γενετήρας του πατρί-
δος Μαδύτου, τοῦ ἔτους 1915, εἰς τὴν
ἔκεισε μεγάλην, πλουσίαν καὶ πολυτο-
μον βιβλιοθήκην τῶν λαμπρῶν καὶ πε-
ριβλέπων ἀνά τὸν Ἑλλησπονδον Γαι-
τανακείων Ἐκπαιδευτηρίων.

Ὁ Χρυσάνθος ἀναδεικνύεται μέγας
φιλοκλής ἀνὴρ καὶ φιλόλογος πα-
τριώτης, διότι τὰ συγγράμματά του
παράλληλως πρὸς τὴν παιδαγωγικὴν
καὶ μορφωτικὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν ἔ-
χουν, καθίστανται ἐξ ἴσου σημαντικὰ
ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῆς μορφώσεως
καὶ ἔθνικης φρονημάσεως. Ὅντως
δὲ εἰς αὐτὰ δὲν ἀνευρίσκομεν τὰς
τουρκικὰς ὀνομασίας τῶν ἡχῶν, τῶν
ρυθμῶν, τῶν φθορῶν καὶ τῶν χοῶν,
αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν ἀποπνευματικὴν
ἀτμόσφαιραν εἰς τὰ μεταγενεστέρως
ἐκδοθέντα θεωρητικά καὶ τὰ σχετι-
κῶς ἐξ αὐτῶν καλύτερα. Ἀντιθέτως
ὁ Χρυσάνθος παραθέτει τὰς ἀντιστοι-
χούς ὀνομασίας, ὁρολογίας καὶ φρά-
σεις ἐκ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μουσι-
κῆς μὲ ἐκδηλον τὴν προσπάθειαν νὰ
φρονηματίσῃ ἰδίᾳ τοὺς νέους τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης ἀπὸ πατριωτικῆς ἀπό-
ψεως. Προτρέπει δὲ μάλιστα εἰς αὐ-
τοὺς νὰ διδάσκωνται τὴν πατρώαν ἡ-
μῶν μουσικὴν ὅχι ἀπλῶς ἀπὸ ψάλτην
«ρωμὸν», «γραικὸν», ὁμογενὴ ἢ τέλος
χριστιανὸν ὀρθόδοξον, ἀλλ' ἀπὸ ψάλ-
την Ἑλλήνα τονίζον τὴν λέξιν ἐν
μέσῃ Τουρκίᾳ καὶ μάλιστα κατὰ τὰς
ἑορτάς ἐκεῖνας ἡμέρας τοῦ Ἑθνικοῦ
Ἀγῶνος τοῦ 1821!... Γράφων δὲ
καὶ διδάσκων τὰ τοιαῦτα ἀπέβλεπεν
προφανῶς εἰς ἄπταιστον προφορὰν τῆς
ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ εἰς βέβαια, ἀ-
σφαλὴ καὶ εὐκρινῆ αἰσθηματα, τὰ
ὁποῖα ἀπήτει ἀπὸ τὸν διδάσκοντα διὰ
τὸν διδασκόμενον. Συνίστα δὲ εἰς τοὺς
μεταγενεστέρους μελοποιούς νὰ σέ-

σον ἐπιβάλλεται ἐκ τῶν πραγμάτων
καὶ δὲν ἔχει κίνητρον τὴν πολιτικὴν
σκοπιμότητα. Ὑπάρχουν, δηλαδὴ, ὅλαι
αἱ ἐνδείξεις ὅτι εἶναι εὐκρινῆς.

βανται τὰ μέλη τῆς ποραδόσεως καὶ
νὰ μὴ εἰσάγῃσι ξένα τοιαῦτα καὶ γί-
νωνται οὕτω ἀρόενοι κιβδηλώσεως
τῆς πατρώα παρὰδοχῆς μελωδίας.

Ὁ Χρυσάνθος ἐκτός ὅτι εἶναι εὐερ-
γέτης τοῦ ἔθνους λόγῳ τῆς εὐεργε-
σίας τὴν ὁποίαν προσέφερεν εἰς τοὺς
ὁμογενεῖς ὡς ἐπιστήμων, ὡς μεταρ-
ρυθμιστὴς τῆς πατρώας ἡμῶν μουσι-
κῆς καὶ ὡς ἐφευρέτης τῆς νέας μεθό-
δου πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἐκκλησιαστι-
κῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, ὑπῆρξεν ἰ-
διαιτέρως καὶ εὐεργέτης τῆς γενετή-
ρας αὐτοῦ πατρίδος τῆς Μαδύτου καὶ
τῶν συμπατριωτῶν του Μαδυτιῶν. Καὶ
εἰς μὲν τὴν Κοινότητα Μαδύτου, κατὰ
τὰς διατάξεις τῆς διαθήκης του, ἀφή-
κεν ὡς δωρεὰν νὰ χρυσοῦφαντα καὶ
διὰ πολυτίμων λίθων πεποικιλμένα ἀρ-
χιερατικά του ἄμικρα, τὰ ὁποῖα ἀργό-
τερον ἡγόρασεν εἰς ὄφελος τῆς ἐν λό-
γῳ Κοινότητος ὁ ἐπίσης συμπολίτης
τῆς του Ἀρχιερεὺς, ὁ Μητροπολίτης
Αδρινούπολεως ἀοιδίμος Λουκάς Πε-
τροῖδης (ὁ ἐπὶ νομαζόμενος Τρικώλης,
1849—1911). Εἰς δὲ τοὺς ἀνέκαθεν φι-
λομούσους συμπατριώτας του ἀποῦ
ἐκληροδότησεν εἰς αὐτοὺς τὸ μουσι-
κὸν τάλαντον, συνέτεκεσε διὰ τῶν
πολλῶν αὐτοῦ πνευματικῶν χαρισμά-
των καὶ τοῦ μουσικοῦ πνεύματος,
ὥστε νὰ ἀναδείξῃσι καλλοὶ τούτων
διαπρέψει καὶ τῶν αὐτῶν ἰσοστάται ἐν
Μαδύτῃ, ἐν Κων/πόλει, ἐν τῇ ἐλευθε-
ρᾷ Ἑλλάδι καὶ ὅλῳ τῷ Ἀρχαίῳ νὰ
ἀναφέρῃ ἐνταῦθα ἐκ τῶν συμπολιτῶν
του τὸν ἀπαιτεῖται μουσικὸν ἀρχιερέα καὶ
μύστην τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς Μη-
τροπολίτην Νικοπόλεως καὶ Πρεβέξης
ἀειμνηστον Κοδρῆν Εὐμορφόπουλον,
ὅστις ἀφῆκε μάλιστα καὶ ἐκδοθέντα
μουσικὰ κείμενα, τὸν ἡδύμολπον Πρω-
τοψάλτην τοῦ ἐν Πέραν τῆς Κων/πό-
λεως Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριά-
δος μακαρίτην Μιχαλάκην Μουριζίδην,
τὸν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει διαπρέψαντα ἱερο-
μόναχον ἀειμνηστον Χρυσόστομον
Λαυριώτην καὶ τὸν ἐν Πάτραις εὐδο-
κίμως πρωτοψαλτεῦντα καὶ ἐκ Μαδύ-
του ὀρμώμενον κ. Φώτιον Γεωργαντί-
δην, ἀντάξιον υἱὸν ἀξίου πατρός. Ἐ-
πίσης ὀφείλω νὰ ἀναφέρω, ὅτι ὁ διά-
σημος καλλιτέχνης καὶ παγκοσμίως
γνωστὸς πλαγιοαυλίστας κ. Λάμπρος
Καλλιμάχος, υἱὸς τοῦ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ
αἰδεσ. κ. Δημητρίου Καλλιμάχου (Πα-
ξιμαδά) ἄλλοτε Διευθυντοῦ τῆς Συν-
τάξεως τοῦ «Ἑθνικοῦ Κήρυκος», ἐκ
Μαδύτου ἔλκει τὴν καταγωγὴν, κατὰ
περιεργον δὲ συμπτῶσιν ἀπέκτισε τὴν
δαινότητα εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ πλα-
γιοαυλοῦ, ἣν εἶχεν ὁ Χρυσάνθος πρὸ
ἐνὸς καὶ πλέον αἰῶνος.

Τυχάνει δὲ ἐπίσης ἀξίον σημειώ-
σεως τὸ γεγονός, ὅτι καὶ τοὺς ἀπλοί-
κους ἀκόμη συμπολίτας τοῦ Χρυσάν-
θου τοὺς διέπει τὸ μουσικὸν πνεῦμα,
καθίσταται δὲ ἀδύνατον νὰ εὕρῃ τις
μεταξὺ αὐτῶν τινὰ μὴ γνωρίζοντα,
ἔστω καὶ πρακτικῶς, τὴν ἱεράν ψαλ-
μοδίαν. Χρονογράφοι καὶ λόγιοι διη-
γοῦνται πολλὰ διὰ τὴν μουσικὴν ἐγ-
κράτειαν τῶν Μαδυτιῶν. Ὁ δὲ ἱστο-
ρικὸς Γ. Παπαδόπουλος, μέγας ποιο-

τέκδικος τῶν Πατριαρχείων, χαρακτη-
ριστικῶς ἀναφέρει ὅτι οἱ ἐκ Μαδύτου
καταγόμενοι οἰκοδόμοι (κτίσται, ξυ-
λουργοὶ κλπ.) οἱ ἐργαζόμενοι κυρίως
εἰς τὴν Κων/πολιν κατὰ τοὺς προπο-
λεμικοὺς ἐκεῖνους χρόνους, ἀντὶ νὰ
ψάλλουν ἀμαγέδες ἢ ἄλλα βέβηλα κο-
σμικὰ τραγούδια, ἐψάλλον συνήθως
μελωδικώτατα διάφορα ἐκκλησιαστικά
τροπάρια μὲ τὴν Βυζαντινὴν μουσι-
κὴν, ὅσοι δὲ τῶν Ἑλλήνων Χριστι-
ανῶν διήρχοντο κάτωθεν τῶν οἰκοδο-
μῶν καὶ ἤκουον νὰ ψάλλουν οἱ ἐρ-
γατοτεχνίται, ἀδιστάκτως ἔλεγον ὅτι:
«ἐξάπαντος οἱ μαστόροι αὐτοὶ εἶναι
πατριώτες τοῦ Χρυσάνθου».

ΜΙΧ. ΧΡ. ΚΑΤΖΑΚΗΣ
Εἰς τὸ προσεχές (τελευταῖον): Οἱ συ-
νεργάται καὶ οἱ θαυμασταὶ τοῦ Χρυ-
σάνθου. Τὸ Ἑλεγεῖον τοῦ ποιητοῦ
Τανταλίδου. Ἡ ἐκατονταετηρὴς τοῦ
μουσικοῦ Δεσπότη.

ΕΒΕΛΙΓΚΕΣ ΤΣΙΓΚΟΥΝΙΕΣ.
Ἡ μεγάλη ἀρρώστεια χρειάζεται ριζικά φάρμακα, ριζικὸν δὲ φάρμακον εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν εἶναι νὰ μᾶς παρασχεθῶν ἀφειδῶς τὰ μέσα, διὰ νὰ ξεκαθαρίσωμεν ἀπαξ διὰ παντός τοὺς λογαριασμοὺς μας μετὰ τοὺς Σλαύους καὶ τὰ μίσθαρα ἑλληνόφωνα ὄργανά των.

Εἶνε ἄλλωστε ἄξιον ἀπορίας τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἐνισχύουν ἐντατικῶς τὴν Τουρκικὴν ἀεροπορίαν διὰ τῶν καλλιτέρων ἀεροπλάνων, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησαν κατὰ τὸν πόλεμον, καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία διεξάγει τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα, στερεῖται ἐπαρκoῦς πρὸς τοῦτο ἀεροπορικῆς δυνάμεως.

Ἡ Τουρκία ἐξ ἀντιθέτου ὄχι μόνον δὲν κλυδωνίζεται, ὅπως ἡ Ἑλλάς, ἀπὸ τὸν φοβερώτερον τῶν ἐμφυλίων πολέμων, ἀλλὰ καὶ—εὐτυχῶς δι' αὐτὴν ἐξῆλθε τελείως ἄτρωτος ἀπὸ τὴν τελευταίαν πολεμικὴν Θεομηνίαν.

Ἡ ἐφημερὶς «Ἑστία» εἰς τὸ φύλλον τῆς τῆς παρελθούσης Δευτέρας, ἐδημοσίευσεν ἄρθρον εἰς τὸ ὁποῖον κάμνει σύντομον ἀνασκόπησιν τῆς πενταμύητον δόσεως τῆς ἐν Ἑλλάδι

πῆς ἐπὶ τῶν πιστώσεων τῆς Ἀμερικανικῆς Γερουσίας κ. Μπρίτζες, ὁ ὁποῖος ἀπηύθυνε τηλεγράφημα πλῆρες ὀργῆς πρὸς τὸν πρεσβευτὴν μας κ. Δενδραμῆν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέφερεν ὅτι ἡ «Ἑλλάς εἰς τὰς σημερινὰς σκοτεινὰς τῆς ὥρας καὶ δρεῖλαι εἰς τὴν Ἀμερικὴν». Ἐστρεπε δηλονότι, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀμερικανοῦ Γερουσιαστοῦ, ἐπειδὴ ἡ Πατρίς του μᾶς βοηθεῖ διὰ νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸν σλανοκομμουνισμὸν χάριν τῶν ἰδίων αὐτῆς συμφερόντων, νὰ τῆς πωλήσωμεν τὴν ψυχὴν μας, ὅπως ἐπώλησε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Διάβολον ὁ Φάουστ, εἰς τὸ δυνάμνημον δράμα τοῦ Γκαίτε.

Ἡ Διάσκεψις τοῦ Λονδίνου ἐξακολουθεῖ νὰ καρκινοβατῇ ἀφοῦ οὐδὲν θετικὸν ἀποτελεσμα ἐπετεύχθη ἕως τώρα, μετὰ τὴν πόροδον τόσων ἡμερῶν καὶ κατόπιν τόσων ἀκέρπων συνομιλιῶν καὶ συζητήσεων μεταξὺ τῶν τεσσάρων Ὑπουργῶν τῶν Ἐσωτερικῶν. Καὶ αἱ μάλιστα αἰτιόδοξοι προβλέψεις περὶ τῆς τελικῆς ἐκβάσεως τοῦ ἔργου τοῦ Συμβουλίου τῶν Τεσ-

Ἀμερικανικὰ πολεμικὰ

(Συνέχεια ἐκ τῆς Α' σελίδος)
ὁ γεν. γραμματεὺς (Α. Μαρκοκορδάτος), ὁ ὁποῖος καὶ ἐπὶ τῆς προτῆς γεύματος συνοδευόμενος μετὰ τὸν (Σπυρίδωνα) Τρικοπῆν, ὁ ναύαρχος ἐδείξε δὴν τὴν καλὴν διάθεσιν διὰ τὴν ὑπόθεσιν μας καὶ ἐπὶ τῇ νύκτι ὡς τρεπόμενον τὴν ἐξέτασιν τῆς πρὸς μᾶς προτάσεως ἀπὸ τὴν Μεσογείον. Ἐγὼ σκοπῶν νὰ σταθῇ ἐδῶ πέντ' ἡμέρας καὶ μετὰ ταῦτα ἀναχωρεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφ' ὧν μίαν κορβέτταν. Ἐγὼ μετ' ἐαυτοῦ τὸν πρὸ καιροῦ εἰς Σμύρνην εὐρισκόμενον Κόνσολον των, ὥρῃσε δὲ εἰς Σμύρνην ἕνα ἀντιπρόξενον· δὲν ἐφάνη εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔλαβεν ὑποδοχὴν εἰς τὴν Σμύρνην, ὡς ἐνὶ λόγῳ δὲν εἶναι φτιασμένος διὰ νὰ εἶναι φίλος τῶν Τούρκων. Ἐνῶ, ἀνεχώρουν οἱ ἀπέσταλμένοι μας ὁ ναύαρχος ὤψωσε εἰς τὸ πλωρίον κατάρτι τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, τὴν ὁποῖαν ἐχαίρετ' ὡς μετὰ ταῦτα ἐβγήκε καὶ ὁ ἴδιος μετὰ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τὸν ἐδέχθημεν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐχαιρέτησεν ἀπὸ τὸ φρούριον. Ἐπειδὴ θέλει διατρέξει ἐδῶ πεντέξῃ ἡμέρας, θέλομεν γνωρίσει καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, τὴν ὁποῖαν ἐχαίρετ' ὡς μετὰ ταῦτα ἐβγήκε καὶ ὁ ἴδιος μετὰ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τὸν ἐδέχθημεν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐχαιρέτησεν ἀπὸ τὸ φρούριον. Ἐπειδὴ θέλει διατρέξει ἐδῶ πεντέξῃ ἡμέρας, θέλομεν γνωρίσει καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, τὴν ὁποῖαν ἐχαίρετ' ὡς μετὰ ταῦτα ἐβγήκε καὶ ὁ ἴδιος μετὰ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τὸν ἐδέχθημεν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐχαιρέτησεν ἀπὸ τὸ φρούριον. Ἐπειδὴ θέλει διατρέξει ἐδῶ πεντέξῃ ἡμέρας, θέλομεν γνωρίσει καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, τὴν ὁποῖαν ἐχαίρετ' ὡς μετὰ ταῦτα ἐβγήκε καὶ ὁ ἴδιος μετὰ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τὸν ἐδέχθημεν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐχαιρέτησεν ἀπὸ τὸ φρούριον.

Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ
(Τὸ Β' μέρος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ζημίας, χωρὶς τοῦτο ν' ἀποκαλυφθῇ ἀπὸ κανένα, ἐπειδὴ αἱ ζημίαι αὗται δύνανται ν' ἀντισταθμισθῶν ἀπὸ ἀποθεματικὰ δημ. συρρηθέντα ἀποκρίτως.

Ἀναχωροῦσαι ὅθεν ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι εἶνε πρὸς τὸ δημόσιον συμφέρον ν' ἀναφέρεται ἡ οἰκονομικὴ πρόοδος τῶν ἐργασιῶν δημοσίως καὶ ἐπακριβῶς, αἱ διατάξεις τοῦ νέου νομοσχεδίου ἀπορροῦνται ἀπὸ τὴν ἀνε-

Βόρειο Ἀλβανίαν, γὰρ νὰ ἐργαστοῦν σὲ τὸ δικτυο τῶν σιδηροδρόμων, χωρὶς ψαμὶ καὶ στέγην καὶ μετὰ δροσῆς ἄθλιας διαβιώσεως, σωστὰ κουρέλια. Οἱ διαπραγᾶς, οἱ ληηλασίαι, εἶναι ἀνυπολόγιστες. Ἱστορικὲς Μονὲς ἀνατινάχτηκαν. Παπᾶδες, δάσκαλοι, ἐπιστῆμονες, ἡγετικά ἐν γένει στελέχη ἐξαφανίστηκαν.

Καὶ ἀναρωτιέται ὁ ὑπερήφανος καὶ ἀγέρωχος αὐτὸς Λαὸς καὶ μαζί με αὐτὸν καὶ ἐμεῖς ποῦ ἀκοῦμε τὸ βογγητὸ τῶν ζωντανῶν νεκρῶν καὶ τῶν νεκρῶν ἀπὸ τοὺς τάφους τοὺς μετὰ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγανάκτηση γιὰ τὸν ἄδικο κατατρεγμὸ τῆς τύχης του.

Γιατὶ τᾶχα, ὕστερα ἀπὸ τὴν περίλαμπρην Νίκη τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν γιὰ τὴν Ἑλευθερίαν καὶ τὴ Δικαιοσύνη τῶν Λαῶν, αὐτοὶ στενάζουν ἀκόμη στὴ σκλαβιά μετὰ τὸν κίνδυνον νὰ ἀφανιστοῦν; Γιατὶ τέτοια φτώχεια σὲ αἰσθήματα καὶ συναισθήματα ἀπὸ μέρους τῶν Συμμάχων Κριτῶν του εἰς βάρος τῆς Μάννας μας, ποῦ εἶνε ὁλοκαύτωμα γιὰ τὴ Συμμαχικὴ Νίκη;

Γιατὶ τόση ἀδιαφορία γιὰ μᾶς ποῦ συνεβάλαμε στὴ Νίκη, ἀφοῦ καὶ ἀπὸ τὰ ἐδάφη μας ἀνθίσει τὸ πρῶτο τῆς μειδιάμα κι' εἴχαμε τὴν ἀξίωση νὰ στηθῇ ἐκεῖ τὸ ἀγαλμα τῆς Ἑλευθερίας ἀπὸ ὅλα τὰ Ἠνωμένα Ἐθνη;

Γιατὶ αὐτὴ ἡ τραγικὴ καὶ θλιβερὴ ἔλλειψη πνοῆς πρὸς ἔργα Δικαιοσύνης καὶ Ἠθικῆς γιὰ ἕνα Λαὸ τοῦ ὁποῖου ἡ ἀξίωση νὰ ἐνωθῇ μετὰ τὴ Μητέρα του Ἑλλάδα, στηρίζεται σὲ τίλους ἀνεγνωρισμένους διεθνῶς; Γιατὶ τέτοια συμπαγὴς τῶν Ἀρχῶν τῆς Ἠθικῆς καὶ τῆς Δικαιοσύνης;

Νὰ γιατί, αὐτὴ τὴν ἁγία καὶ περίλαμπρην μέρα ποῦ δὲν θάπρεπε νὰ ταραζῇ κανένα ἄλλο συναισθημα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ, συνεχόμαστε ἀπὸ τὰ συναισθήματα τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς πικρίας.

Καὶ ὅμως, παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ συναισθήματα, ποῦ δημιουργοῦν τ' ἀναρίθμητα θύματα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἡδονίζεται ὁ δυνάστης μας νὰ αὐξάνῃ τὴν πλοῦσίαν ἐσοδείᾳ του, μένομε ἀλύγιστοι σὲ δικαίῳ μας καὶ θερμαίνουμε τὴν προσδοκίαν τῆς ἀπολυτρώσεως μετὰ τὴ Βιβλικὴ πίστι πὼς θὰ τὴν αἰσθηματοποιήσωμε πολὺ σύντομα.

Στὲς πικρίες καὶ ἀντιεξοφτητές μας, χάριστηκε τελευταία ἕνα μειδιάμα ἀπὸ τὴν Ὑπερατλαντικὴ Συμπολιτεία. Τὸ Βορειοηπειρωτικὸ ζήτημα, λέγει ἡ διακοίνωσις, μένει ἀνοιχτὸ νὰ συζητηθῇ ἀπὸ τὸ ἀρμόδιο Διεθνὲς ὄργανο. Καὶ μᾶς ἔρχονται τώρα στὴ σκέψη μας, δοσμένη ὁλόκληρη στοὺς ἥρωες καὶ μάρτυρες τῆς Βορειοηπει-

ρων συνηγάμια πόλιν. Ἡ ἐνωσις τοῦ κόμματος νῆξιεν ὁ κ. λῖαν προσφ. κόμματος κ. ὡς ἔργον τῆ λάδος, ἡδύν τῆς Κρήτης δος. Ἀπὸ τ γέννησε τὸν καὶ ἀπὸ τῆς ἀπελευθέρω μονίου του. Βόρειον Ἐλ. Ὀλύμπου κ τοῦ πολεμικ δηλωθῇ καὶ διάπυρος ἐθ σωματώσιν μητέρα Πατ γνωστόν σὺ ἐσφυρηλάτη κόμματος, ὁ χαράσσει εἰς δὸν ποῦ πρ

ΔΙΑΤΙ ΕΓΓΕ
Ο κ. Σοφ
αυτοῦς ἐξ
τα τοὺς λό
εἰς τὴν ἑνα
κόμματος τ
Φιλελευθέρ
κὸν συμφέ
πτέρυγες τ
διὰ νὰ διεκ
αφρα ἀλλὰ
κρίνους, ἰδ
νὰ εἰς τὸν
νοῦσαν δ
νοῦ τὸν Γε
ρωτὰ ὁ κ.
καὶ λαϊκοί
οὐδ' ἐπαγγε
τὴν Ἑλλά
ἔχομεν προ
γῆτρα τῆς
ΗΜΕΙΣ ΚΑ

Δικαιολο
διότι παρεν
φῆς εἰς τὸν
νηθίζουν τ
τικοὶ καὶ ἀ
τελομαίου
ρα κατέ
στων Τσώρ
βελ, λέγει,
ρωτικῆς Ἡ
τοῦ :

»Χαρὲς κ
»καὶ τὰ
»τίποτε δ
»μένει ἡ

γίνῃ ἡ πλ
τὴν ὥφ
πάντα ἐνδ
στασιν τῇ
Διεξοδ
τοῦ ἐνδι
τοῦ διὰ
Καὶ τ
λον ἐνδ
τῶν ἐλε
σεὶ προ

Τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τοῦ νέου νομοσχεδίου εἶνε νὰ κλεισθῇ, ἐφ' ὅσον δύνανται νὰ πρόβλεφθῶν, τὰ ἐναπομείναντα κενὰ εἴτε διὰ πλήρους προσαρμογῆς πρὸς τὸν νόμον, εἴτε εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις, διὰ μετατοπίσεως τῆς εὐθύνης εἰς τὸ Χρηματιστήριον τοῦ Λονδίνου, ἢ εἰς ἄλλα ἀνε-

φησαν ἄλλα ἀνοιχτά.
Τὰ ἀπομείναντα κενά.
Τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τοῦ νέου νομοσχεδίου εἶνε νὰ κλεισθῇ, ἐφ' ὅσον δύνανται νὰ πρόβλεφθῶν, τὰ ἐναπομείναντα κενὰ εἴτε διὰ πλήρους προσαρμογῆς πρὸς τὸν νόμον, εἴτε εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις, διὰ μετατοπίσεως τῆς εὐθύνης εἰς τὸ Χρηματιστήριον τοῦ Λονδίνου, ἢ εἰς ἄλλα ἀνε-

γίνῃ ἡ πλ
τὴν ὥφ
πάντα ἐνδ
στασιν τῇ
Διεξοδ
τοῦ ἐνδι
τοῦ διὰ
Καὶ τ
λον ἐνδ
τῶν ἐλε
σεὶ προ

ὧν τὸν ἐπι-
 μακτος. Ἡ ὑπό-
 σκαφαντολὴ πρὸς
 αὐτοὺς οὕτοι, οἱ
 ἄνθρωποι καὶ ἀγγέλλου-
 ὦν ἀποφύγει λόγους
 ὧς, ὑπερηφάνως
 τὸ εἶδος καὶ κη-
 ρύσσας ἀποτελεῖ
 ἡσυχίαν τῶν θε-
 σσῶν τῶν ἐξυπνι-
 σσῶν ἀσχολεσθῶν
 ὡς μαυροκόρυνον
 ὄνον ὁ ἀμαρτω-
 λὸς Εἰσαγγελλεύ-
 σθαι ἔχον, να ἐ-
 λθόντων σχετικῶς
 ἐπὶ τῶν καὶ
 τῶν, τυχόντων
 τῶν ἐν
 -χατ' ἐπει-
 γμίας. Τὸ ταχύ-

πιν, καθ' ἣν τ'
 κόρη, δι' οἷον
 ὁρῶν ὑδατος
 διαφερόμενος
 της, ἐγγύθην
 νύ! διὰ πολὺν
 ἡ χαράτιόν
 ὁτος εὐαίρει
 ποτελεῖς της
 τὸ ἀρμόδιον

οἰνὰ ἐπ' αὐλῇ
 ἰσθέντος νέου
 τῆς τῶν πο
 εν καὶ να πο
 ἡς ἀπορίας
 αὐτὰς κεννί
 ατενέουσας πε
 αὐτὰς λέωφω
 ἀποσυγκι
 ης 80—85 ο
 ἡ τῆς Ν
 αὐτῆς 900 καὶ τῆ
 600. Ἀνα
 οὐ πάντως, δ

[illegible]

ΕΠΙ ΤΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙ ΜΙΑΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, ΟΕΚ ΜΑΔΥΤΟΥ

Προσφυγή Νίκου ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ (1770-1846)

4/1/48

Ἀποσημασμένοι προσέειπον ὅτι ἔγγιναν καὶ τοῦτο: Ὁ λόγος τοῦ μουσικοῦ πνεύματος, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὁ κληνὸς Χριστιανὸς, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ παρρησίας τῆς Μουσικῆς. Ὅπως δὲ μετὰ τὸν συμπαρατίθει τὸν ἱερογραφικὸν μέτρον τῆς θεολογικῆς κατασκευῆς τῆς παρρησίας αὐτοῦ (1916) ἀντικειμένου τοιαύτης ἀλλοίωσης, ὁλοκλήρως τοὺς μετὰ τὸν ἱερογραφικὸν μέτρον τοῦ κληροδοτή- θεν ἀπὸ τὸν μεγάλον συμπαρατίθει τὸν μουσικὸν τάκτον. Καὶ πρὸς τοὺς σκοποὺς τούτων πρώτον μέλημα αὐτοῦ ἱερογραφικὸν ἦτο ἡ κατάστασις τοῦ πολυμελὲς παιδικοῦ μουσικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ. Εἰς ἀλκιῶν μνήμην ὁρῶμεν ἐνταῦθα ὅτι ἀναφύοντες τὸν ἀειμνήστον Πέτρον Κ. Τριφυλῆν λογοεγγίνην καὶ πρωτοφύλακον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῆς Κομφίνου, τῆς Θεοτόκου ἐν Μαδύτῃ, ὅστις εἰς τὰς καθιερωμένας ἀπὸλοῦσαι πρῶτον καὶ μουσικὰς παιδικῶν χορῶν, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ὁ γοῶντας τὰς ὡραίας ταύτας ἐκτενε τὸν πρῶτον νάρκον τῆς ἱερογραφικῆς ἀποστολῆς. Σημειώσωμεν οὖν ὅτι ὁ Π. Τριφυλῆς, διήνεκεν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ πρὶν τῶν ἐπὶν ἐκλήκτονος, ἀρχοντος Πρωτοφύλακον τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ τῆς Κωνσταντοῦς, ἀειμνήστον Ἰακώβου Ναυπλοῦτον. Δεῖν ἐκείνῳ πρὸς ὁσημέτερον, ὅτι ὁ ἐλομέμενος παίδων χορὸς ἐψάλλετο κατὰ τὰς ἡμετέρας ἰσως, πληρὴ κατασκευαστικῶς καὶ λειτουργικῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ μετὰ τὸν ἱερογραφικὸν ἀνακλινόμενον ἱερέα, ἡγουμένον τῶν παιδῶν καὶ μουσικῶν ἐπιστὰς, μουσικὸν ἐκκλησιαστικὸν χορὸν ἐν τῷ Ναῷ τῆς γενετέρας πατρίδος τοῦ Χριστοῦ, εἰς παλαιότατον ἐκτείνῃ πρὸς 50 καὶ πλέον ἄνδρας, ὅστις ἀπετέλει τὸν ἐξ εὐσεβῶν καὶ φιλοτέκνων νουνακλίων ἐκ τῶν ὁποίων προέβλεπον ἡ μουσικὴ λειτουργία καὶ καλλιέργειαν προσφύτων καμικατῆς Ἰωάννα Σ. Ἀρμάνου. Δεῖται γάρ, ὅτι καὶ τοῦτο τῆς ἀγαθῆς ἐκπαίδεως τοῦ μουσικοῦ πνεύματος τοῦ ὁδοῦμον Χρυσάνθου ἐπὶ τὸν συμπαρατίθει τὸν ἀμφοτέρωθεν τὸν φύλον.

Ὁ μεγαλόπνοος Χρυσάνθος δὲν ἐνθαυμάζει μόνον ἀπὸ τῶν ὁλοκλήρων σπουδαίων καὶ ἀλλ' ἔχει πρὸς τὸν λόγον ἐπίσης θαυμαστικὰ ἡμέτερος καὶ ἑξόνος, ὅτις ἐν ἀμείνων δολιχόηστρον σελίδας θαυμασμοῦ καὶ δικαίας προσέσεως πρὸς τὴν γενεράν φρονοῦσιν, ὅτι καὶ τὰς θανούσων ἔργων τοῦ ἱερογραφικοῦ καὶ οὐρανοῦ ἱερογράφου. Μία σχετικὴ ἀντικειμένη μελέτη τοῦ λογίου συμπαρατίθει τὸν ἥλιον Ἀλεξανδρίδου, τὸν ὁποῖον Σχολῆς, γράφεται κατὰ τὸ ἔτος 1869 ἀπὸ τοῦ δοφάλλου Ἰλιν διαφωτιστικῆς, ὅτι κατεβύθη πρὸς πληροσύναν εὐσεβείας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Χρυσάνθου. Πληρὴ ταύτης διμύσεως ἀνδρείας θαυμασμὸν πρὸς τὴν δακτυλικὴν καὶ συγγραφικὴν εἰδίαν τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου Χρυσάνθου ἀφῆκε νοσῶν. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν αἶψαν πρὸς τοῦτον, ὅτι χρονολογίαν 21 Ἰανουαρίου 1815 Διονυσίου προσηγομένου τοῦ Βασιλειώτου, ἀναγράφονται σχετικῶς μὲν τὴν Μουσικὴν Σχολὴν καὶ τὸν, ὁμοίαν αὐτῇ ἀκρόν τῆς, Χρυσάνθου τὰς ἐξῆς: «Καὶ ἀτάς ἡνωμένη ἐν κ. κ. τῶν Σχολῶν ἐκ τῶν Συναγῶν καὶ ἐκ τῶν παραδιδόντων νέαν μεθόδον ἐκτείνουσαν μουσικὴν, μὲν καὶ τὸν γράμματιαν. Σχολαρχοῦντες αὐτὴν εἶναι ἕνας καλόηρος Χρυσόστομος καὶ ὁ Πατριάρχης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ συντελοῦνται ἐν

την καθ' ἑκάστην διὰ τὸν τῶν διακοσίων μαθητῶν, εἰς τὴν ἵνα καὶ ἀρχιερεῖς καὶ Πρεσβύτεροι ἡγέται καὶ διδάσκον τὸν λαόν· ὁ δὲ λαὸς καὶ κοσμικοὶ πατριάρχαι καὶ ποιηταὶ ἀειμένους Πέτρος Κ. Ταυχιλὶ, εἰς ἐν ποίημά του λέγει διὰ τοῦ Χρύσανθου βήτησε «τὸ ἄνθος τῶν ἄνθων, τὸ ἀγάλισμα ὁρμηθευτῆς τῶν φθόγγων τῶν ἀρχαίων . . .»

Πλείστας εἰς πληροφωρίαν διὰ τὸν Χρύσανθον ὄφελον ἐν τῶν λόγων Σχολῶν τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς Φιλόθεον Βρυέννιον, εἰς τὸν σοφὸν Ιστοριοφίλην Μ. Γεδεὼν, εἰς τὸν δεινὸν καὶ ἐμψυχὸν μουσικολόγον καὶ ἀξιοβίβαστον καθηγητὴν κ. Κ. Ψάρον, εἰς τὸν προμνηθέντα ἀειμένον καθηγητὴν τῆς μουσικῆς καὶ λατρεῖς τοῦ Χρύσανθου ἀειμένον Κων. Πανθεοφάνη, καὶ πολλοὺς ἄλλους Ιστορικοὺς καὶ κριτικοὺς τῆς ἐκείνης ἐποχῆς τῆς μουσικῆς. Προσεύχεται ἀπὸ τῆς γῆς ἐνταῦθα τὸν ὅσιον ἐξόχον χαρακτικότατον τὸν ὁσιότ. Ιστορικοὺς καὶ Ποιητάς τῶν Πατριαρχείων Γ. Παπαδόπουλος ἀποδίδει ἐν τῶν Χρύσανθον, λέγων οὕτως: «Ὁ δόξαν μέγιστον ὁρμήσει διὰ τὸν ἑσθόνον μουσικόν ἦτο ὁ εἰς Μαδρίτην τῆς Ὁρακκίης Χερουάνος Χρύσανθος». Πρὸς τοὺς τοῦ λόγιου καὶ ποιητῆς: «Ήλιος Τανταλὶς εἰς τὸ ποίημά του Μουσικὸν δεσποτὸν ἐκτίμησεν ἡλεγείαν τῶν Χρυσαύτων εἰς ἀρχαίαν γλώσσαν, διασώσας ἐκ τῆς ἀπώλειας καὶ τοῦ Θεοῦ. Ἀρκετοὶ οὖν εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν ἐκτίμησεν τὸν Χρύσανθον».

[illegible]

Σὺν ἄκουσεν τὸν θάνατον τοῦ Μοῦ-
 ρῆ· ἡ Μοῦσα ἀπ' ὅλους ἀπῶθεν, τὸ κλαυθρὸν ἔχουσα·
 Γιατί σὲ χροῖνα δόστυχα, μέσ' ἀπὸ τοῦ ὁλοκαυτοῦ·
 ἡ τέχνη τοῦ θεοπότη, τὸν ἔδωκεν· ἔβλεπεν ἡμεῖς
 Τῆς τέχνης τὰ μυστήρια, σὺν ἅνθρωποις· Πιτυομένη
 φέρει· ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ ἅγιος καὶ σοφὸς·
 Τῇ νεολαίᾳ προσκαλεῖται καὶ θέλει· ἡμεῖς
 σὸν ἔδωκεν νὰ χαρίσῃς τῇ Μουσῇ· τὸν φῶς

«Ἄλλ' ἔτις καὶ ἐκ τῶν ξένων πολλοὺς ἔχοντες εὐνύχως ὡς πατριδοφρονες ποιεῖν τῶν τῶν Χρυσάνθων, οἵτινες ὑπέλαβον μελετῆται καὶ θαυμάσιον τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου καὶ σοφοῦ διδασκαλοῦ. Ὁ πολὺς Β. Κρίστ, Κορυνητής τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἀπρινοφιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Μοναχῶν, ἀποκαλεῖ τὸν Χρυσάνθων ἐν τῷ σπουδαίῳ τὸν Ἑλλήνων Θεωρητικῶν. Ὁ σοφὸς Μπέρνους, ὁ δὲ διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς, ἀναγνωστικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, ἐγχαίρει καὶ πρὸς τὸν τὸν Θεωρητικῶν.

του Χρυσάνθου, δημοσιονεύσαντες
 τὴν ποικίλην μελέτην τοῦ ἐκκλη-
 σιασμοῦ. Μουσική του Μπουφά—Ντι-
 καζίου, Καθηγητοῦ τοῦ Ἑθνικοῦ
 Ὀρίου του Παρισίου, ὁδὸς περὶ
 δεσμεύει ἐπὶ τοῖς τοῖς Ἄνωτοῖς, ἐν-
 τοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Καλῶν Τεχνῶν
 τῆς Γαλλίας. Ὁ δὲ δισκοῦς Βέλγος
 μουσικολόγος Φρανσουά Ι. Φελί, συγ-
 γράφει μεγάλαν καὶ παγκοσμίως γνω-
 στὴν ἐργον, εἰς μὲν τὴν Παγκόσμιον
 Βιβλιοθήκην του Μουσικοῦ Ἐξαίρου
 διαφάνειαν μὲν τὴν ὁποῖαν ὁ Χρυσάν-
 θος, ἐν συγχρᾷ πρὸς ἄλλων ὀνομα-
 στὸν συγγραφέα, τὸν Βελγικόν, ἐξέ-
 στες εἰς τὴν «Εἰσαγωγὴν» τοῦ τὰ ἀρ-
 ρωθῆτα τὴν ἐνέργειαν του μουσικολό-
 γου καὶ τὰς λεγόμενας διαφορὰς ἐν-
 τὴν γραφῇ του διαφορῶν αὐτὸν συγ-
 γραμῶν, εἰς δὲ τὴν Γεν. Ἱστορίαν
 τῆς Μουσικῆς ἀναλῶν τὴν «Εἰσαγω-
 γὴν» τοῦ Χρυσάνθου, ἐπὶ τοῦ τέλος
 ὅπως δώσῃ εἰς τὸν ἑκτον μουσικολό-
 γον τὰ οὐσιμὰ σημεῖα τοῦ μουσικοῦ
 συστήματος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλη-
 σίας.

Τὸ λοιπὸν καὶ ἀδελφοὶ ἡμεῖς ἐνδι-
 σκόντες τὸν Χριστιανισμὸν διὰ τὴν προ-
 σόδον καὶ εὐδοκίαν τῆς νέας μεθόδου
 τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς δὲν ὑπερ-
 βῆτε ἡλικίαν. Δὲν ἔχετε ἄλλων
 ἐμπειρῶν τῆς μουσικῆς ἢ τὴν
 μαθητικὴν τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς
 παλαιᾶς τῆς πατρίδος. ἤμουν μουσικῆς
 ἀλλὰ καὶ οὐ σθενέας ὑπερασπιστῆς
 τοῦ νέου ἐφευρήματος, δὲ δ' καὶ καί-
 ναν ἱκανοποιῶν ἠθάρτερον γράφον-
 τας πρὸς τοὺς ἐν Μολδαβίᾳ Γερ-
 γόφους Ἐπὶ τοῖς ἡμετέροις τοῖς Χίον, δὲ
 ἐπισημαίνοντες ὅτι τοὺς πατέρας ἐξέχον-
 τας ἐπὶ ταῖς μουσικαῖς χωρὶς τῆς
 νέας μουσικῆς τῆς Βυζαντινῆς. Ἐπο-
 σήκαμεν δὲ καὶ ἐπὶ τῇ Μολδαβίᾳ
 ὅτι ἀποκρίνεται ὅτι πολλοὶ τῶν πα-
 ὄντων ἐπὶ τοῖς Χίον, δὲ ἐπὶ τοῖς
 ὁμογενῶν δεικνύοντες πρὸς στερεώ-
 τῃ τῆς νεοστατικῆς μεθόδου τῆς διδασκα-
 λίας τῆς μουσικῆς.

Λέον διώξαι καὶ σημειώσωμεν διὰ τὴν
 ἰσότητα σοφίας καὶ καὶ κατὰ τοὺς ἄλλους
 ἡ συμβολὴ καὶ τὸν διὸ ἄλλων συνει
 γατὸν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ ἅγιο
 ἔργον τῆς μοναχικῆς τριάδος τὸν Δι
 δασκάλου καὶ εὐεργετὸν τοῦ Γένου
 Ἐντέθεν θεοποιῶν σκόλην π' ἔ
 ναρξωμεν ὡς, ἔστι καὶ ἐν μεγίστῃ
 συντομίᾳ, καὶ κυριότατον σημεῖα τῆ
 δόξης· ἦν ἀνέπτυξεν ἑκάτερος τὰς
 διὸ πολυτιμὴν συναδελφικὸν τοῦ Χρ
 στῶν ἐν τῇ κυρίᾳ τῇ ἀποστολῇ
 τὰς καὶ τῇ εἰδικότητος τοῦ.

Και ὁ μὲν Ῥογήγιος Λευίτης, ὁ γνωστός ὡς Προτογράφης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, γεννήθηκε ἐν Κωνσταντινῇ τὴν 1771, ὑπέστη μελετητὴν τοῦ πατριάρχου μελὼν, γραφῆς (1805) κατὰ τὴν συνετυχημένην μεθόδον τοῦ Πατριάρχου αὐτοῦ, ἐκ 1822 σπείλοντος σχήματος, εἰς τὴν περιέλαβε αὐτὸν καὶ τὴν εἰδη τῆς ἐγγυλλίου σημαίᾳ τῆς μουσικῆς. Ἐξουσιοποιήσας μετὰ τὸν συνεγογότον του τὸν πρῶτον ἀφ' ὧν τὸν κλιματῶν τῆς νέας μεθόδου, ὡν συνέγραψε καὶ ἐξομήγει. Μετήνευξε ἐκ τῆς ἀρχαίας μεθόδου εἰς τὴν νέαν καὶ στήριξε τὸ Σχολεῖον τοῦ Ἱεροσολήμων, Γερμανῶν Νέων Πατρῶν, Μανουὶλ τοῦ Νέου Χρυσόφαι, καὶ Ἰακώβου τοῦ Πρωτοψάλτου, καὶ ἅπαντα Πέιρου τοῦ Γενάρχου καὶ Πέιρου τοῦ Πελοποννησίου τὴν Πατριὰν Πέιρου τοῦ Βιζυτίου καὶ πολλὰ ἄλλα ἔργα παλαιὰ καὶ νέων μουσικῶν, ἀπὸ Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ μέχρι Γεωργίου τοῦ Κωνσταντινουπόλεως.

MIX. ΧΡ. ΚΑΤΖΑΚΗΣ
(Συνέχεια στο έπόμενο)